

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 573/2025
06.03.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници из радног односа тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Нађа Красић Руњевац адвокат из ..., против тужене Средње техничке школе „Миленко Брзак Уча“ из Руме, чији је пуномоћник Петар Кулић адвокат из ..., ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1633/24 од 13.11.2024. године, у седници одржаној дана 06.03.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1633/24 од 13.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1633/24 од 13.11.2024. године одбијена је жалба тужиле и потврђена пресуда Основног суда у Руми П1 99/22 од 30.08.2024. године којом је одбијен тужбени захтев којим је тужила тражила да се обавезе тужена на исплату накнаде нематеријалне штете због повреде на раду у износу од по 75.000,00 динара за претрпљене физичке болове и страх, са законском затезном каматом на те износе од 30.08.2024. године до исплате и накнаду трошкова поступка, и обавезана тужила да на име накнаде трошкова поступка плати туженој износ од 126.600,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

По оцени Врховног суда, тужилина ревизија је недозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП прописано је да је ревизија недозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе (члан 403. став 1. и 3), осим из члана 404. тог закона.

Предмет овог спора је накнада нематеријалне штете због повреде тужиле на раду. У спору о новчаном потраживању из радног односа о дозвољености ревизије одлучује се сходном применом члана 403. став 3. ЗПП, као у другим имовинско-

правним споровима - према вредности предмета спора побијеног дела. Наведеном одредбом прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Вредност предмета овог спора у побијаном делу је 150.000,00 динара и нижа је од 4.715.946,00 динара који је меродаван за дозвољеност ревизије у смислу члана 403. став 3. ЗПП. Тужилца ревизију није изјавила са позивом на члан 404. ЗПП, нити из садржине њене ревизије произилази да је изјављена како би Врховни суд о њој одлучивао као о изузетно дозвољеној, ради разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Из тих разлога, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић